

suggust teadust ei piddand andma. Ja kui ma sanna piddin piddama, siis lubbas ta mind kolme aasta pärast lahti lasta."

"Ja on sind nüüd jubba kahhe aasta pärast tulles lastnud, se aus mees!" ütles isä.

"Ei se mees küll mitte", ütles poeg, "Selle mehhe polest olleks ma küll elloaia soldat woinud olla. Meie auwäärt kuningas laskis mind lahti!" "Rägi, rägi!" kisendasid keik, "sada kutsar hoostega peäle minnema koio." "Kutsar, hüüdsid jälle keik," minne hoostega koio, meie tulles jälle takka järrele. — Ja nemmad keik, ka piiskoppi proua, istusid oia kaldasse rohho peäle mahha. Kellegil ei tulnud mele piiskoppi prouast sanna kõnneleda, sest iggawhhet olli teggemist küll nore mehhe luggu kuulda sades. Noormees pühkis wessisid filmi ja hakkas peäle:

"Mis modi mo luggu läinud, mis ma keik näinud, ja et ma teile ühte sannakest teadust woinud anda, sedda ma ei tahha nim-

metadagi. Mo ainus lotus olli Jummal, sest kui minnul tedda ep olleks olnud, kes teab, mis minnust siis olleks sanud. Agga mo usk ja lotus, mis Issand mulle selle piibli salmi sees iggawhhet andis, misga teid sel kurwal ööl otsego Jummalaga jätsin: "Meie teame, et neile, kes Jummalat armastawad, keik asjad heaks peawad tulles", se salmike on ikka mo finnitus olnud.

Suus sündis, et ma kui krenadiri soldat just tänna kahhe nädala eest kuningaga lossi üllema tubbade ees wahhikordas olin, ja mõtlesin teie keikide peäle, — ja kui kurbdus mo peäle kippus ja ma keddagi seal tubbades ei arwand ollewad, hakkasin ma Wranke wäimehhe tehtud laulo laulma, mis ma omaks toetusseks ka iggawhhet, laulsin, — sedda laulo: "Mo südda olle rahhul." Kui ma kolmat salmi laulsin:

(Wisiil: Nüüd hing'wad innimeshed.)

Kül kurbdus lõppeb ärra,

Sest Jummal monda forda